

Ο ΦΙΛΟΣ
ΤΗΣ
ΝΕΟΛΑΙΑΣ.
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΗΝΙΑΙΟΝ.

ΤΟΜΟΣ Β'.

ΤΕΥΧΟΣ ΙΒ'. ΖΑΚΥΝΘΟΣ 1859. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Μετὰ τοῦ παρόντος δωδεκάτου ἀριθμοῦ τὴν ἔκδοσιν τελειῶρει καὶ τὸ Β'. ἔτος τῆς μικρᾶς μας ταύτης Ἐφημερίδος· καὶ ἐξετελέσαντες ἀκριβῶς τὰς ὑποσχέσεις μας, θαρραλαίως προβαλομεν καὶ εἰς τὸ Γ'. διὸ γνωστοποιούμεν εἰς τοὺς ἀγαπῶντας τὴν πρόσοδον ὅτι τρέφοντες πάντοτε τὴν ἀκλόνητον ἐκείνην γράμμην, τὸ νὰ συνεργαζώμεθα ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ, καὶ διατηροῦντες τοὺς αὐτοὺς ἐκείνους ὄρονες τοὺς ὁποίους ἐξ ἀρχῆς ἐξεφράσαμεν, δηλαδὴ ἐκδιδοντες τὸ φύλλον τοῦτο, ὅτι ἀποκλειστικῶς ἀποβλέπει τῆς νεολαίας τὸ ὄφελος, διὸ καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἔχομεν δι' αὐτὴν τὰς στήλας μας ἀνοιχτάς, καὶ ὅτι δεχόμενοι τὰς μεταφράσεις καὶ συντάξεις αὐτῆς, εὐχαρίστως θέλομεν καταχωρεῖν ὅσα ἐξ αὐτῶν εἶναι ἄξια λόγου καὶ σύμφωνα μὲ τὸν χαρακτῆρα τὸν ὁποῖον τὸ φύλλον μας διετήρησεν, ὅπως εἶναι τὸ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΝ καὶ τὸ ΤΕΡΠΝΟΝ.

Καὶ τὴν μὲν νεολαίαν προτρέπομεν, μάλιστα συμβουλεύομεν, ὅτι καταγινομένη εἰς τὴν σύνταξιν καὶ μετάφρασιν, νὰ ἐκλέγῃ τὴν ὕλην, ὡς ἡ μέλισσα ἐκλέγει τὰ ἄνθη, ὄχι μόνον διδασκτικὴν καὶ τερπνὴν, ἀλλὰ καὶ ἠθικὴν· ἐνταυτῷ δὲ λέγομεν πρὸς αὐτὴν ὅτι νὰ διακρίνῃ τὸ ἴδιόν της ὄφελος καὶ νὰ συναρῶνίζηται εἰς τὸ στάδιον ὅπερ ὑπὲρ αὐτῆς ἠνοιχθῆ, τὸ ὁποῖον τῆς παρέχει καὶ δόξαν καὶ τιμὴν.

Πρὸς δὲ τοὺς Κ. Κ. συνδρομητὰς, ἀποδίδοντες τὰς ὀφειλομένας

εὐχαριστήσεις, ὡς συντελεστάς εἰς τὸ πολυπονον καὶ πολυδάπανον τοῦτο ἔργον τῆς δημοσιογραφίας, λέγομεν ὅτι τοὺς κηρύττομεν ΕΥΕΡΓΕΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ, ΣΥΝΕΡΓΟΥΣ ΤΗΣ ΛΟΓΙΚΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ, ΚΑΙ ΔΙΑΤΗΡΗΤΑΣ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΤΑΥΤΗΣ ΔΙΑΔΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ, ΟΣΤΙΣ ΔΑΔΟΝ ΣΚΟΠΟΝ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΕΙΜΗ ΕΚΕΙΝΟΝ ΤΟΝ ΑΡΧΑΙΟΝ ΑΙΑ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟΝ ΚΑΙ ΕΦΕΥΡΕΘΗ, βέβαιον ὄντες ὅτι δὲν δέλουσι μᾶς ἐγκαταλείψειν.

Εἰς δὲ τοὺς λοιποὺς Κυριοὺς συμπατριώτας μας τοὺς μὴ μεθέξαντας εἰσὶτι εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο ἔργον, λέγομεν, μάλιστα παρακαλοῦμεν, νὰ ρίψουν τὸ βλέμμα τῶν καὶ πρὸς τὸ μικρὸν τοῦτο φύλλον μας ἀπαθῶς, διότι (ἡμεθα βέβαιοι) τότε πραγματικῶς δέλουσι διακρίνειν πόσον τὸ ἐπιγεληρῆμα τοῦτο, μακρὰν πάσης κερδοσκοπίας ἢ ἄλλου ὁποιοῦδήποτε σκοποῦ ἐκ τῶν ὑποκινούτων τὰ τοῦ κόσμου, διατελεῖ ἐκεῖνον τὸν ἀγρὸν, εἰλικρινῆ καὶ ἀρχαῖον χαρακτῆρα, ὅστις εἶναι τὸ ΔΕΙΚΟΣΜΕΙΝΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ, ΟΥΚ ΑΝΑΘΗΜΑΣΙΝ, ΑΛΛΑ ΤΑΙΣ ΤΩΝ ΟΙΚΟΥΝΤΩΝ ΑΡΕΤΑΙΣ.

ΟΙ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ΤΥΦΛΟΙ, Ἡ ΤΑ ΔΗΝΑΡΙΑ ΤΟΥ ΝΑΔΙΡ-ΚΟΥΛΙ.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΑΡΑΒΙΚΗ.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἕνα Τεύχος Θ'. Σελίδα 137).

Τότε ἐκβαλε τὴν τσέπην ἀπὸ τὸν καφτάν του, τὴν ἤνοιξε χωρὶς ταραχὴν, καὶ ἔθεσε τὸ χρυσοῦν νόμισμα. Ἀφοῦ καλῶς τὴν ἔδεσε, τὴν ἤνοιξεν ἐκ νέου, καὶ εἰσχώρησε πολλάκις τὰς χεῖράς του εἰς τὸ χρυσοῦν μετ' ἐπιθυμίας· μετὰ ταῦτα ἐποίησε κοίλωμα εἰς τὸ φόρεμά του, ἀδίασε τὴν τσέπην, καὶ ἐμέτρησεν ὅλα του τὰ νομίσματα. Ἀφοῦ τὰ ἐμέτρησε καὶ τὰ ἀναμέτρησε καλῶς, τὰ ἔβαλε πάλιν ἐν πρὸς ἐν εἰς τὴν τσέπην, πλησιάζοντάς τα πάντοτε εἰς τὰ χεῖλη του. Ἐδεσε πάλιν τὴν τσέπην, ἐδοκίμασεν ὁποῖου βάρους ἦτον, τὴν ἠσπάσθη πολλάκις, καὶ τὴν ἔκαμε νὰ πηδήσῃ εἰς τὸν ἀέρα ἐπαναλαμβάνων εἰς αὐτὴν μὲ τὴν ὀκνηροτέραν του φωνήν.

— Ἐπίστρεφον γλίσγωρα, ἀκριδί μου! ἐπίστρεφον γλίσγωρα χαρὰ τῶν γηρατείων μου!

Κατὰ τὴν πρώτην καὶ δευτέραν φοράν ὁ τυφλὸς ἔρριψε τὴν τσέπην εἰς τὸν ἀέρα, καὶ αὐτὴ ἔπεσεν εἰς τὴν χεῖρά του μὲ ἓνα ἤχον ὅστις τὸν ἐθελεξε. Τὴν ἔκαμε νὰ πηδήσῃ ἐκ νέου· ἀλλὰ ταύτην τὴν φοράν ματαίως τῆς ἐπαναλάμβανε τὰς φλυαρίας του καὶ ἤπλωνε τὴν χεῖρά του, ἢ χεῖρ του ἔμεινεν ἄδειος· ἢ φιλάττη τσέπη δὲν ἐπέστρεψε πλέον,

--Ποῦ εἶναι οἱ κλέπται; ποῦ εἶναι; ἐφώναζαν οἱ τυφλοί.

--Ἴπομονῆ, φίλοι μου, εἶπεν ὁ Ἀγᾶς, λάβετε ὡστόσον ταῦτα τὰ ραβδία ἀπὸ τοὺς στρατιώτας μου καὶ ἐστὲ ἔτοιμοι.

Οὕτως ὠπλισμένους ὁ Ἀγᾶς τοὺς ἐδιείρασε εἰς δύο τάγματα ἀπὸ εἰκοσιπέντε ἀνδρας, καὶ τοὺς ἐπρόσταξε νὰ περιπατῶσιν ἔμπρός.

Αὐτὸς εἶχε συνδυάσει τὸ κίνημά του εἰς τρόπον ὥστε τὰ δύο τάγματα νὰ ἀναχωρήσωσι πρὸς ἀντίθετον διεύθυνσιν, τὸ ἐν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ τὸ ἄλλο πρὸς τ' ἀριστερά. Μετ' ὀλίγα λεπτά, διέτρεξαν καθὲν τὸ ἡμισυ τῆς πλατείας, καὶ εὐρέθησαν τὸ ἐν ἀπέναντι τοῦ ἄλλου.

--Ἰδοὺ οἱ κλέπται! Ἰδοὺ τοὺς ἐνώπιόν σας! ἐφώναζεν ὁ Ἀγᾶς. Ἐμπρός, θάρρος φίλοι μου! Ἰδοὺ τοὺς. Ἐμπρός, καὶ κτυπάτε δυνατὰ.

Εὐθὺς τὰ ραβδία ἐσηκώθησαν, αἱ κτυπιαὶ ἔπεσαν γλίσγωραι καὶ πυκναί, καὶ τὰ δύο τάγματα ἐκτυπήθησαν μὲ τοιαύτην ζέσιν ὥστε εἰς τὴν πρώτην ὀρμὴν ἐσυγχίθησαν. Εἰς τὰ δεξιὰ, εἰς τ' ἀριστερά, ἔμπροσθέν του, ὀπισθέν του, καθεὶς τυφλὸς ἐπιδούσε, ἐκτυποῦσε, καὶ ἐκτυποῦσε ὡς τυφλὸς, ποτὲ δὲν ἐφάνη ὑψαιότερος δαρμὸς.

Ὁ Ἀγᾶς ὅστις ἠγάπα νὰ γελᾷ, ἐλάμβανε εὐχαρίστησιν εἰς τοῦτο τὸ θέαμα, καὶ ἐσπρωχεν ὅσον ἠδύνατο τοὺς ἐνεργούντας πέμπων πανταχοῦ τοὺς στρατιώτας του διὰ νὰ ἐμψυχώνουσι τὴν μάχην, ὅταν ἐφάνετο ὅτι ὀλιγώσκειν. Ὅταν ἓνας τυφλὸς ἀνοπλιζέτο, ἐδέχετο μίαν ράβδον ὡς διὰ μαγείας· ἐὰν ἐχάνετο ἐκ τῆς συναθροίσεως, εὐρίσκειτο εὐθὺς ὀδηγούμενος καὶ θεμένος ἔμπροσθεν ἐνὸς ἐχθροῦ, καὶ ὁ δαρμὸς ἤρχιζεν ὑψαιότερος.

Διὰ προσταγῆς τοῦ Ἀγᾶ, ὅλοι οἱ τυφλοὶ εἶχον φυλάξει τὴν τσέπην των εἰς τὴν ἀριστεράν των χεῖρα. Ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν, μία ραβδία ἔπιπτεν ἐπὶ τῶν χειρῶν αὐτῶν, καὶ αἱ τσέπαι ἔπιπτον εἰς τὴν γῆν, τότε ἦσαν νεαὶ κραυγαὶ καὶ νεαὶ ὀργαί. Ὁ θυμὸς ἀνανέονε ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀσθενεῖς γέροντας. Οἱ βραχιώνες των ἐσερερόντο πρὸς τὴν ἐσχάτην προσπάθειαν· ἐμβαῖνον ἐκ νέου εἰς τὴν μάχην μὲ ἀπίστευτον ζέσιν, ἀνευ πύλου μὲ τὸ φόρεμα ξεσχισμένον· ἔπιπτον, ἀνεσηκώοντο, πάλιν ἔπιπτον, καὶ ἐπέστρεφον πρὸς μάχην συρόμενοι ἐπὶ τῶν γονάτων.

Διὰ μιᾶς, εἰς καιρὸν ὁποῦ ὁ θόρυβος ἦτο δυνατώτερος, μία μεγάλη ταραχὴ ἵππων καὶ γαυγισμῶν ἐκάλυψεν ὅλας ἐκείνας τὰς κραυγὰς. Πέντε ἢ ἕξ χιλιάδες σκυλία ἐκβαίνοντα ἀπὸ τὴν ἄκρην τῆς πλατείας ἔπεσαν εἰς τοὺς πόδας τῶν μαχομένων καὶ τοὺς ἔρριψαν κατὰ γῆς. Ἡ ἀγορὰ ἐγέμισεν ἀπὸ φῶτα. Ἐφθασαν τρέχοντες αἰχμάλωτοι μὲ λαμπάδας εἰς τὰς χεῖράς των, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ χιλιάδας ἵπποτων, κυνηγῶν καὶ σαλπικητῶν. Ὁ Σάγ-Αβᾶς ἐπέστρεφεν

ἀπὸ τὸ κυνήγιον, ἀπέρασε τὴν πλατείαν πηλαλῶν, καὶ βλέπων ἐρ-
 ριμένους ὄλους ἐκείνους τοὺς τυφλοὺς τοὺς ὁποίους ἐκαταπατοῦσαν τὰ
 σκυλία, ἐσταμάτησεν ἐνώπιον τοῦ Χάν. Ὁ Ἄγᾶς τοῦ ἐδιηγῆθη τὰ
 πάντα. Ὁ Σκάχ-Ἀβάς ἦτο μέγας ἡγεμῶν, φίλος τῆς δικαιοσύνης·
 ἐγέλασε πολὺ περὶ τῆς ἱστορίας ταύτης καὶ ἔκαμε νὰ κράξῃσι τὴν
 ἐπαύριον τὸν Ναδὶρ-Κουλί εἰς τὸ παλάτιον.

Ὁ Ναδὶρ-Κουλί ἐπορεύθη ἐκεῖ ὄλος τρέμων· οἱ πρῶτοι λόγοι τοῦ
 Σοφὶ τὸν ἠσύχασαν. Ὁ Σκάχ-Ἀβάς ἔκαμεν ἐκ νέου νὰ τοῦ διηγῆθῃ
 τὴν ἱστορίαν τῶν δηναρίων. Τὸ πνεῦμα καὶ ὁ καλὸς τρόπος τοῦ Να-
 δὶρ τοῦ ἤρεσαν, καὶ τὸν ὠνόμασε βαλὶ τῶν βαζάρων καὶ τῶν κα-
 τοικιῶν τῶν καραβάνων. Ὁ Ναδὶρ ἐκτέλεσεν ἐκεῖνα τὰ ἀξιώματα μὲ
 τοσαύτην ἐπιμέλειαν καὶ σταθερότητα, ὥστε γλιγῶρα ἐκράχθη εἰς τὴν
 ἐνδιαφέρουσαν ἀξίαν τοῦ Τεσχερεδὶ τοῦ Διδάν. Ἐκτόλουθα ἔτη, ἡ
 εὐνοια τοῦ Σοφὶ τὸν ἤγειρεν εἰς νέας ἀξίας· κατέστη Καϊμακάν, Σε-
 ρασκιέρ τῶν σπαχί, καὶ ἐκυβέρνησε τὸ ἱππικὸν εἰς ἐκείνην τὴν με-
 γάλην μάχην τοῦ Ἀθούλ-Καφρί, τὴν ὁποίαν οἱ Πέρσαι ἐπέφερον ἐπὶ
 τῶν Τουρκῶν. Ὁ Σουλτάν Οὐσὲν ἐφρονεῦθη εἰς τὴν ἤτταν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

ΔΑΒΙΔ Ο ΚΥΝΗΓΟΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

§ Δ'.

(Κυνήγια· ἕρα Τεύχος ΙΑ'. Σελίδα 153.)

Ὁ Σόχος διὰ ταῖς δούλευσας ὅπου εἶχε κάμει ἐγίνηκε ἀγαπητὸς
 εἰς ὄλους τῆς συντροφίας τοῦ Δαβίδ. Τοῦ ἔδωσαν ὅπλα ἐλεύθερου κυ-
 νηγοῦ, καθὼς τὸ καλῆτερο ἄλογο, καὶ τὴν καλῆτερον καρabiνα, καὶ
 τὸν ἐπιφόρτισαν νὰ προμηθεύῃ τὴν συνοδίαν ἀπὸ ζωοτροφίας. Ἐνα
 βράδυ ὅπου αὐτὸς ἐγύρισε πολὺ ἀργὰ ἀπὸ ταῖς ἄλλαις φοραῖς, εἰ-
 δοποίησε τὸν Πέτρον νὰ γνοιασθῇ νὰ προφυλάγεται. Αὐτὸς εἶχε ἀ-
 παντήσει ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀγριόσκυλους ὅπου ἀκολου-
 θοῦν πάντοτε τὰ στρατόπεδα τῶν Κοκκινοδέρματων, καὶ ἀπὸ ἐτοῦτο
 ἐσυμπέρανε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἦτον μακρὰ καμμία συμμορία ἀπὸ
 Ἰνδούς. Οἱ κυνηγοὶ ὑποχρεώθησαν νὰ προφυλάττανται. Ὁ Σόχος ἀ-
 νεχώρησε πάλιν ἐνωρὶς τὴν αὐρινὴν ἡμέραν, ἀλλὰ τὸ βράδυ δὲν ἐ-
 φάνη, καὶ οἱ κυνηγοὶ τὸν ἐπρόσμειναν πολὺ ἀργὰ. Τέλος πάντων κυ-
 ριευθέντες ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἀποκοιμήθησαν, μὲ ἀπόφασι μὲν ὅτι ζημε-

ρῶσει νὰ στείλουν ἀνθρώπους διὰ νὰ ζητήσουν τὸν Κόζαν. Μόνος ὁ
 Δαβίδ ὅπου ἦτον τῆς φυλακῆς ἔμεινε ἐξυπνος. Τὰ ἄλογα, κατὰ ταῖς
 παραγγελίας ὅπου τὴν προτιήτερην ἡμέραν ἔδωκε ὁ Σόχος, ἦτον
 δεμένα εἰς παλούκια. Ἡ φωτία, ὀλόγουρα τῆς ὁποίας εἶχον δειπνήσει,
 δὲν ἐβρίχνε παρὰ μίαν μικρὴν λάμπιν, καὶ ὁ νέος Ἀμερικανὸς πα-
 λεύοντας μὲ τὸν ὕπνον, ἐκύτταζε τριγύρω του μὲ ἀνήσυχα βλέμ-
 ματα. Ἐξαφνα τὰ μάτια του ἐσταμάτησαν εἰς δύο ἀλάφια τὰ ὁποία
 εἶχαν ἔμβει μέσα εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ ἔβωσκαν σιμὰ εἰς τὰ ἄ-
 λογα. Κατὰ πρῶτον ὁ Ράμφις ἐστοχάσθη νὰ τὰ τουφεκίσῃ, ἀλλὰ
 πλακωμένος ἀπὸ τὴν νύστα ἔμεινε ἀκίνητος. Βλέποντας ὅμως ἕνα
 ἀπὸ τὰ ἀλάφια νὰ περνᾷ σιμὰ του, ἐπῆρε τὴν καρabiνα του, ἀλλὰ
 μὲ τὸν φόβον ὅπου ἔκαμε γιομίζοντάς τιν τὸ ζῶον ἔφυγε. Ἐφά-
 νηκε ἀκόμη τοῦ Δαβίδ ὅτι τὰ ἀλάφια ἐνῶ ἔφευγαν ἐσηκώθησαν ὀρθὰ
 εἰς τὰ δύο πόδια, ἀλλ' ἐσυλλογίσθη ὅτι ὁ ὕπνος μὲ τὸν ὁποῖον ἐ-
 πάλεσε ἦτον ἡ αἰτία ἐτούτου τοῦ φαντάσματος, καὶ ξαναβάνοντας
 τὸ τουφεκί του χάμου ἄφησε τὸ κεφάλι του νὰ πέσῃ εἰς τὰ γό-
 νατὰ του.

Μόλις ἀρχίνησε νὰ ἀποκοιμᾶται, ἔξαφνα τρομερὴ κραυγὴ ἀντι-
 βόησε στὴν ἀκοήν του. Μὲ ἕνα πῆδημα ἐσηκώθη, καὶ δέκα τουφεκιάς
 ἔπεσαν εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν, καὶ ἐκτύπησαν τὸν μάλλινον σκούφον
 ὅπου ἐφοροῦσε. Μὲ ταῖς πρώταις κραυγαῖς τὰ ἄλογα, τῶν ὁποίων
 τὰ σκρινιά εἶχαν κοπεῖ ἀπὸ τὰ μυστηριώδη ἀλάφια, ἔφυγαν τρο-
 μασμένα. Οἱ κυνηγοὶ ἐξύπνησαν αἰφνιδίως καὶ ἔφθασαν τὴν σιγμὴν
 ὅπου ὁ Ράμφις ἐπολεμοῦσε μὲ ὅλαις ταῖς δύναμαῖς του ἐναντίον
 τοῦ πλήθους τῶν ἀγρίων, ὅπου τὸν εἶχαν περικυκλωμένον. Οἱ Μαυ-
 ρόποδαι δὲν ἔφυγαν ἀλλὰ ἐτραβίχθησαν ὀπίσω ἀπὸ τοὺς ἔλατους,
 καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐτουφεκίζαν. Ἐνταυτῷ ἐκείνοι ὅπου εἶχαν κυνηγήσει τὰ
 ἄλογα, ἐξαναγύρισαν ἀντιποδῶντας καὶ ἐκτύπησαν τοὺς κυνηγοὺς. Οἱ
 κυνηγοὶ ἀπεσύρθησαν ἕως εἰς τὸ ποτάμι τὸ ὁποῖον ἐπέρασαν κο-
 λυμβῶντες, καὶ ἐφυλάχθησαν εἰς τὸ σιμότερον νησάκι, ἀλλὰ εἰς τὸν
 καιρὸν ὅπου ἐτοῦτα ἐγενόνταν δύο ἀπὸ τοὺς κυνηγοὺς ἔπεσαν θά-
 νατηφόρως πληγωμένοι.

Οἱ Μαυρόποδαι λοιπὸν μείναντες κύριοι τοῦ στρατόπεδου ἐματα-
 ἀναψαν ταῖς φωτιαῖς καὶ ἀρχίσαν νὰ χορεύουν ὀλόγουρα βγάνοντας
 μεγάλας κραυγαῖς χαρᾶς, καὶ μόνον τὴν αὐγὴν ἔφυγαν πέρνοντες
 ὅτι εἶχεν ἀπομείνει τῶν κυνηγῶν.

Ἡμεῖς δὲν ἐβλομεν νὰ περιγράψωμεν τὴν λύπην καὶ σύγχισιν τῶν
 κυνηγῶν, ὅταν εἶδαν ὅτι ἔχασαν τοὺς καρπούς τῶν κόπων τους χω-
 ρὶς ἐλπίδα νὰ διορθώτουν παρῶμοιαν ζημίαν.

Υστερημένοι από αλογα, από σκείη, και από πολεμοφοδία, πώς να εξακολουθήσουν την επιχείρησί τους; πώς να ανταμώσουν τον αρχηγόν Σαβλέτα; Τριγυρισμένοι από εχθρούς χωρίς να ημπορέσουν να φύγουν, ή ν' αντισταθούν, έβλεπαν βεβαίωτα τον αφανισμόν τους.

Η νύκτα επέρασε με τούτους τους συλλογισμούς, και προς τὸ χάραμα ή προσοχή τῶν κυνηγῶν ἐδιακόπηκε ἀπὸ τὸ ἀντιπῶδῆμα ἐνὸς ἀλόγου ὁποῦ ἔτρεχε εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Παρευθὺς ἐξάνοιξαν ἕνα ἄγριον ὁποῦ ἐρχότου εἰς τὸ νησί κολυμβῶντας. Ὁ Πέτρος ἐτοιμάσθηκε νὰ τὸν τουφεκίσῃ, ἀλλ' ὁ Ράμφεϊς ὁ ὁποῖος εἶχε γνωρίσει ὅτι ἄλλος δὲν ἦτον παρὰ ὁ Σόχος, τὸν ἐμπόδισε. Ὁ Κόζας ἐρχότου ἀπὸ τὸ στρατόπεδο, ὁπου εὐρόντας σδυμένην τὴν φωτιάν, και τὰ πτώματα τῶν δύο κυνηγῶν, εἶχε μαντεύσει ὅλα τὰ γενόμενα. Ἡ ἴδια συμμορία ὁποῦ εἶχε κτυπήσει τοὺς ἄσπρους, τὸν εἶχε ἐμπόδισι τὴν προτήτερην ἡμέραν νὰ φθάσῃ εἰς τὸ στρατόπεδο. Ἐφερε ἕνα ἀλάρι τὸ ὁποῖον ἐψῆσαν, και ἄκουσε χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε τὰ παράπονα τῶν κυνηγῶν. Ἀλλ' ὅταν αὐτοὶ ἐπῆραν ὀλίγην ἀναψυγῆν, και ἀφοῦ ἔφαγαν, τοὺς ἐρώτησε ἂν ἐπιθυμοῦσαν νὰ ξαναπάρουν τὰ πράγματά τους και τὰ πολεμοφοδιά τους.

— Ἀλλὰ με τί τρόπο; ἐφώναζαν οἱ κυνηγοί.

— Τίποτες εὐκολώτερο, ἀποκρίθηκε ὁ Σόχος. Ἐσεῖς μοναχοί σας βέβαια δὲν μπορεῖτε νὰ κτυπήσετε τοὺς Μαυροδέματους, διότι αὐτοὶ εἶναι πολυάριθμοι. Ἐδῶ κοντὰ ὅμως εἶναι ἕνα μάζωμα ἀπὸ Τρουπομήταις, οἱ ὁποῖοι ἄλλο καλῆτερο δὲν ζητοῦνε παρὰ νὰ λάβουν μέρος εἰς μίαν ἐκστρατείαν κατὰ τῶν ἐχθρῶν τους. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος γνωρίζω τὸν ἀρχηγόν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἕνας ἄξιος παλικαράς.

Ὁ Πέτρος και οἱ συντρόφοι του ἐδέχθησαν χωρὶς νὰ δισάζουν ἐτούτην τὴν πρότασιν. Τόση ἦτον ἡ λύπη τους και ἡ ἐπιθυμία νὰ ξανααποκτήσουν ὅσα ἔχασαν, ὥστε ἦταν ἐτοιμοὶ νὰ βαλθοῦν εἰς κάθε κίνδυνον.

Τὴν ἴδιαν στιγμήν λοιπὸν ἄφησαν τὸ νησί, και ὀδηγημένοι ἀπὸ τὸν Κόζαν ἐπῆραν τὸν δρόμον τοῦ στρατόπεδου τῶν Τρουπομητῶν, τὸ ὁποῖον εὐρίσκουσαν εἰς ἕνα μικρὸν κόλπον τοῦ ποταμοῦ Μαλάδ.

Ὁ ἀρχηγός τους, ὁποῦ ὀνομαζότου Λυκομάτης, τοὺς ἐδέχθηκε με ἐγκάρδιαν εἰλικρίνειαν. Ὁ Σόχος τοῦ ἐδιηγήθηκε ὅ,τι ἐσυνέβη, και τὸν ἐρώτησε ἂν ἤθελε νὰ βοηθήσῃ τοὺς κυνηγοὺς ἐναντίον τῶν Μαυροπόδων. Ὁ Λυκομάτης ἐσυμβουλευθηκε τοὺς γέρους, και ἔπειτα ἀπὸ μίαν μεγάλην συζήτησιν, ἀποφάσισαν νὰ πολεμήσουν εἰς τὸ πλάγι τῶν ἄσπρων συμμάχων τους. Εἰς τὸν ἴδιον ὅμως καιρὸν ἐφάνερον ὅτι ἔπρεπε νὰ προσμεῖνουν τὴν νύκτα.

Ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος ἐφοβότου, ὅτι μία παρόμοια ἄρρητα, ἡμοροῦσε νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὸ νὰ φθάσουν τοὺς Μαυροπόδαις, μάταια ἐπροσπάθησε νὰ κάμῃ τὸν ἀρχηγόν ν' ἀλλάξῃ γνώμη.

— Ὁ ἀδελφός μου δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ καταπαίσῃ τοὺς Κοκκιδέρματους νὰ ἐκτεθοῦν χωρὶς καμμίαν ἀνάγκην εἰς τὸν θάνατον, τοῦ εἶπεν ὁ Σόχος· τὴν ἡμέραν ὅλαις ἡ τουφεκιάς· ἐπιτυχαίνουσαν, εἰς τὸ σκοτάδι ὅμως τῆς νύχτας ὁ ἐχθρός εὐκολα πλακώνεται. Τὸ χρέος τοῦ ἀρχηγοῦ δὲν εἶναι μόνον νὰ νικάῃ, ἀλλὰ και νὰ ξεῦρῃ νὰ φυλάττῃ τοὺς ἀνθρώπους του.

Ἦτον λοιπὸν ἀνάγκη νὰ προσμεῖνουν. Ἐσάβησαν κατασκοποῖ δια νὰ ἀκολουθήσουν τὰ πατήματα τῶν Μαυροπόδων, και νὰ γνωρίσουν τὸν τόπον τοῦ στρατοπέδου τους. Τὸ βράδυ ἐγύρισαν φέροντας ὅλαις ταῖς ἐπιθυμηταῖς εἰδησαῖς. Τὰ δύο στρατεύματα ἐσυμφώνησαν εἰς τὸ σχέδιον τῆς προσβολῆς, ἀρματώθησαν με σιωπῆν, και ἐκίνησαν ἀπὸ δύο διαφορετικοὺς δρόμους. Οἱ Τρουπομηταῖς και οἱ κυνηγοὶ ἐφθασαν μες τὰ μεσάνυκτα εἰς τὸ στρατόπεδο τῶν Μαυροπόδων. Ἐβασίλευσε μεγάλη ἡσυχία. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Τρουπομηταῖς εἶχαν προχωρήσει ἔως εἰς τὰ παλούκια δια νὰ λύσουν τὰ ἄλογα, ὅταν ἕνας σκύλος γαυγίζοντας εἰδοποίησε τοὺς ἐχθρούς. Οἱ Ἰνδιάνοι ἐδρέθησαν εὐθὺς εἰς τὸ πῶδι· ἀλλ' ὁ Πέτρος και οἱ συντρόφοι του ἐβρίφησαν με τὰ μαχαίρια εἰς τὴ μέση τοῦ στρατοπέδου και ἐκτυποῦσαν ὅποιον εὔρεσκαν. Σκοτισμένοι οἱ Μαυροπόδαις ἔτρεξαν νὰ φύγουν, ἀλλὰ ἔπσαν στὰ χέρια τῶν Τρουπομητῶν, οἱ ὁποῖοι ἐσκότωσαν ἀκουμπιτὰ ἔως δώδεκα. Ἐκείνοι ὁποῦ ἠμπόρεσαν νὰ γλυτώσουν, ἐπέρασαν κολυμβιστὰ τὸ ποτάμι, και τὴν αὐρινὴν εὐρίσκονταν εἰς τὸν τόπον τους. Σταῖς ἀρχαῖς ὁ Σόχος ἦτον εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ λαβίδ, ἀλλ' ἡ μάχη δὲν ἄρρησε νὰ τοὺς χωρίσῃ. Ἀφοῦ ἐκυνήγησε δια μερικὸν καιρὸν τοὺς ἐχθρούς, ἄκουσε κραυγαῖς ἐρχόμεναις ἀπὸ ἕνα λογγαράκι μπαμπακιῶν. Ἐτρεξε παρευθὺς και ἶδε ἕνα Μαυροπόδη ὁ ὁποῖος ἐπάσχισε νὰ βαστάξῃ μία νέαν Ἰνδιάναν, ἡ ὁποῖα ἀφοῦ εἶδε τὸν Σόχον ἔκαμε νέαις προσπάθειαις δια νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀρπαχτοῦ τῆς. Ὁ Μαυροπόδης βλέποντας ὅτι ἐκινδύνευε νὰ χάσῃ τὸ κυνήγι του, ἐσῆκωσε τὸ μαχαίρι κατ' ἀπάνω τῆς. Ὁ Κόζας δὲν τοῦ ἄφησε καιρὸ νὰ κτυπήσῃ. Αὐτὸς ἔπεσε ἀπάνω του, και ἡ κόρη ἐλευθερομένη, ἐβρίφηκε εἰς ταῖς ἀγκάλαις τοῦ Σόχου.

Τὴ στιγμή ἐκείνη τὸ φεγγάρι προβαίνοντας ἀπὸ μερικὰ σύννεφα ὁπου τὸ ἐσκέπαζαν, ἐφώτισε τὸ πρόσωπο τῆς νέας. Ὁ Κόζας ἐσκίρτησε βγάνοντας φωνὴν θυμασμοῦ.

— Νεχάλα! ἐφώνασε.

— Ἀδελφέ μου, ἀποκρίθηκε ἡ κόρη. Αὐτὸς εἶχε ἀνοίξει ταῖς ἀγκάλας του, καὶ ἐκράτησε διὰ πολὺ καιρὸν τὴν νέαν κλεισμένην εἰς τὸ στῆθός του.

— Ἐσὺ ἐδῶ, εἶπε τέλος πάντων ὁ Κόζας, ἐσὺ σκλάβα τῶν Μαυροπόδων.

— Τρία φεγγάρια ἐπέρασαν ὅπου εἶμαι σκλάβα, εἶπε ἡ Νεχάλα.

— Τρία φεγγάρια! καὶ πῶς δὲν σ' ἐσκοτώσανε;

— Ἐμελα νὰ γένω γυναῖκα ἐνὸς ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς τους.

— Ὁ Θεὸς εἶχε τὸ μάτι του ἀπάνω μας, εἶπεν ὁ Σόχος ξαναγκαλιάζοντάς την. Τὰ δύο μέρη, τόσο οἱ κυνηγοὶ καθὼς καὶ οἱ Τρουπομήταις, ἐχάρηκαν ὑπέμετρα ἀφοῦ ἔμαθαν ὅτι ὁ Κόζας εὗρηκε τὴν ἀδελφή του.

Τὸ ἐπίλοιπο τῆς νύχτας ἐπέρασε εἰς τὸ νὰ μάθουν ἀπὸ τὴ Νεχάλα, πῶς ἔτυχε καὶ ἔπεσε εἰς τὰ χέρια τῶν Μαυροπόδων, καὶ τὴν αὐγὴν ἐμοίρασαν τὰ λάφυρα.

Οἱ κυνηγοὶ, εὐχαριστήθησαν νὰ ξαναπάρουν ἐκεῖνο ὅπου τοὺς ἔπρεπε, ἀφήνοντας ὅλα τὰ ἄλλα εἰς τοὺς Τρουπομήταις, ἀλλὰ θέλοντες εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν νὰ δεῖξουν τὴν εὐγνωμοσύνην τους διὰ τὴν νέα ἐκδούλευσι τοῦ Σόχου, ἀποφάσισαν νὰ ἐφοδιάσουν τὴν ἀδελφή του ἀπ' ὅ,τι τῆς ἐχρειάζοτον μὲ ἔξοδα τῆς συντροφίας. Τῆς ἔδωσαν λοιπὸν τὸ εὐμορφότερο ἄλογο, τὸ ὁποῖον ἐστόλισαν μὲ χαλινάρια, κεντισμένα μὲ ψευτομαργαριτάρια καὶ κουδουνάκια, καὶ τὸ ἐσκέπασαν μὲ ἓνα πανὶ κόκκινον. Θέλοντας νὰ τῆς χαρίσουν καὶ στολίδια διὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς τῆς ἐδιάλεξαν ἀνάμεσα τῆς πραγματείας ὅπου εἶχαν διὰ νὰ κάμουν ἀλλαξίαις μὲ τοὺς ἄγριους ἢ εἰς πληρωμὴ τῶν κυνηγῶν ἓνα Ἀμαζωνικὸ καπέλλο μὲ φτερά διαφόρων χρωμάτων, ἓνα λεπτότατο φόρεμα λινὸ, περιλαῖμι, βραχιόλια, ἓνα κόκκινον ἐπανωφόρεμα, καὶ χρυσοκέντητα ὑποδήματα.

Δύσκολον εἶναι νὰ περιγράψωμεν τὴν χαρὰν τῆς νέας Ἰνδιάνας ὅταν ἔλαβε ἐτοῦτα τὰ δῶρα. Ὅσο διὰ τὸν Σόχον, αὐτὸς ἦτον τρελὸς ἀπὸ τὴν χαρὰν του, εὐχαριστοῦσε τοὺς κυνηγούς μὲ μία παιδιᾶστικη συγκίνησι, τοὺς ἐσφιγγε τὰ χέρια, καὶ ὀκονότου ὅτι ἦτον ἔτοιμος νὰ πεθάνῃ δι' αὐτούς. Ἡ Νεχάλα ἐτραβήχθηκε χετὰ μέρος διὰ νὰ κτενίσῃ τὰ μαλλιά της, καὶ νὰ δοκιμάσῃ τὰ στολίδια της, καὶ τὴν ὥραν ὅπου ἔπρεπε ν' ἀναχωρήσουν ἐπαρρησιάσθηκε μὲ τὴν νέαν της φορεσίαν. Κυνηγοὶ καὶ Ἰνδιάνοι, ἐβγαλαν φωναῖς θαυμασμοῦ. Ποτὲ μία παρόμοια ἄγρια καὶ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν χαριτομένη εὐμορφία, δὲν ἐφάνηκε εἰς τὴν ἔρημον.

Ὁ Δαβὶδ ἔμεινε θαμβωμένος.

— Ἡ ἀδελφή σου ὁμοιάζει τὸ ωραιότερο ἄστρο τοῦ οὐρανοῦ, εἶπε εἰς τὸν Σόχον.

Ὁ Κόζας ἐχαμογέλασε μὲ ὑπερηφάνειαν.

— Τώρα δὲν βλέπεις παρὰ τὸ πρόσωπο, εἶπεν ἐτοῦτος, πρόσμεινε νὰ γνωρίσῃς καὶ τὴν καρδίαν καὶ θὰ τὴν εὕρης ἀκόμη ωραιότερη.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΛΕΓΕΙ Ο ΣΑΡΑΖΙΝΟΣ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΜΕΤΕΦΡΑΣΕ Ο Ι. Π. ΚΟΚΚΙΝΗΣ.

Εἰς τὸ ἔργον τοῦ Ἀλληλοδιδασκτικοῦ διδασκάλου ἀπαιτεῖται ἀνθρωπος δραστήριος, προικισμένος μὲ χαρακτῆρα εὐσταθεῖ, ὁ ὁποῖος νὰ ἀγαπᾷ τὴν εὐταξίαν, καὶ ἀφοσιωμένος εἰς τὸ ἐπάγγελμά του, νὰ τὸ ἐνηγκαλισθῇ ὡς ἴδιον του κλίσιν. Πρέπει νὰ εὐχαριστῆται νὰ ἦναι ἀναμέσον τῶν παιδιῶν, καὶ νὰ καταδέχεται νὰ συγκαταβαίνει, χάριν αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ παραμικρὰ πράγματα· ἂν δὲν ἔχη τὰ προτερήματα ταῦτα, ἂς ἐπιχειρισθῇ ἄλλο στάδιον.

Τάξεις τοῦ Σχολείου.

Α'. Ἄνω τῆς διδασκαλοκαθέδρας, μὲ τρόπον ἐμφανέστατον, ἂς ἦναι γραμμένον τὸ γνωμικὸν τοῦτο· εἰς τόπος διὰ κάθε πρᾶγμα, καὶ κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν ἴδιον του τόπον.

Β'. Ὁ διδάσκαλος πρέπει νὰ λαλῇ ὀλίγον καὶ ταπεινὰ ὅσον οἱ λόγοι τοῦ διδασκάλου εἶναι μετρημένοι καὶ σιγανοί, τόσον περισσότερον ἀκούονται, διότι ὄλων αἱ ἀκοαὶ θέλουν εἶσθαι προσεκτικαὶ εἰς αὐτόν.

Γ'. Διὰ νὰ περιστοιχῆται ὁ διδάσκαλος μὲ τὸ χρεωστούμενον εἰς αὐτὸν σέβας, καὶ διὰ νὰ τὸν ἀγαπῶσιν οἱ μαθηταὶ του, σεβόμενοι καὶ φοβούμενοι αὐτόν, ἂς διατηρῇ ἓνα πάντοτε χαρακτῆρα, βάλλων εἰς ἐνέργειαν τόσον τὴν ἀμοιβὴν, ὅσον καὶ τὴν τιμωρίαν ὅχι ἀπερισκέπτως, διατηρῶν τὰς προσταγὰς του ὡς ἀπαράβατα διατάγματα.

Δ'. Οὔτε ὁ διδάσκαλος οὔτε οἱ ἐρμηνευταὶ δὲν πρέπει νὰ λαλῶσι πρὸς τοὺς μαθητὰς μὲ τόνον ὑπεροπτικὸν καὶ μὲ φράσεις καταφρονητικὰς, ὡς τὸ μωρὸ' κ. τ. λ.

Ε'. Αἱ ὠραι τῶν μαθημάτων ἂς ἦναι αὐστηρῶς ἀμετάθετοι καὶ ἐκτελεσμένοι, καὶ ἂς μὴν ἦναι ἱκανοὶ μαθηταὶ συναγμένοι, τὸ μάθημα ἂς ἀρχίζῃ.

Σ'. Διὰ νὰ πηγαίῃ τὸ σχολεῖον καλῶς, πρέπει ὁ διδάσκαλος νὰ ἦναι ἀφοσιωμένος εἰς αὐτό· καὶ κατὰ τὴν ὥραν τῆς παραδόσεως ἂς μὴ καταγίνεται εἰς ἄλλο τι ἔργον, καθότι τότε καὶ οἱ μαθηταὶ δὲν

προσέχουν εἰς τὸ μάθημα.

Ζ'. Ἡ ἐνδοματία τοῦ διδασκάλου πρέπει νὰ ἴηται ἀπλῆ, καθαρὰ καὶ σεμνὴ, οὔτε ἀμόλξει εἰς αὐτὸν νὰ προβαίη ἀναμαλλιάρης ἢ ἐκθραχιονισμένος, οὔδὲ στολισμένος ὡς διὰ ὑψηλὴν ἐπίσκεψιν, ὡσαύτως οὔδὲ νὰ καπνίζῃ μέσα εἰς τὸ διδασκῆριον, οὔδὲ νὰ φέρῃ μαζὺ του σκύλον ἢ γάτιον ἢ ἄλλου εἶδους ζῶα.

Η'. Διὰ νὰ ἐλκύῃ πρὸς ἑαυτὸν τὸ σέβας καὶ τὴν ἀγάπην τῶν μαθητῶν, ὡς καὶ τὴν ὑπόληψιν τῶν συμπολιτῶν του, πρέπει ὁ διδάσκαλος ν' ἀποφεύγῃ τὰς ἀπρεπεῖς συναναστροφάς, τὰ καφρανεῖα, τὰ καπηλεῖα καὶ πᾶν ἄλλο ἐναντίον εἰς τὸ σεμνοπρεπές τοῦ ἐπαγγέλματός του, καὶ ὡς διδάσκαλος πρέπει νὰ ἐνθυμῆται ὅτι χρεωστῆται νὰ διδῇ τὸ καλὸν παράδειγμα ἐν γένει.

Ταῦτα καὶ ἄλλα ἐκ τῶν τοιούτων, ὅχι μόνον ἐγράφησαν ἀπὸ τοῦ ἀφοσιωμένου νὰ συστήσῃ σχολεῖα ἢ νὰ βελτιώσῃ τὰ συσπόμενα, ἀλλὰ καὶ ἐπράχθησαν, καὶ ὅπου ἐφυλάχθησαν ἀκριβῶς, ἐκεῖ ἐφάνη καὶ τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ εἶναι ἡ μόρφωσις, καὶ ἡ ἐξάσκησις τῶν ἀρμοδίων μέσων τῆς καλλιεργημένης ἀνατροφῆς.

Ἔργον τοῦ διδασκάλου εἶναι (λέγει καὶ ὁ Βάμβας) νὰ μορφώσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ μαθητοῦ, νὰ μεταδίδῃ εἰς αὐτὸν ἰδέας ὀρθὰς καὶ ἀληθεῖς, νὰ ἐγχαράξῃ εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ τὰ πρῶτα ἀξιώματα τῆς τιμίας διαγωγῆς, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ, νὰ καταστήσῃ αὐτὸν ἱκανὸν νὰ προχωρῇ μόνος εἰς ἀπόκτησιν νέων γνώσεων, καὶ νὰ τελειοποιῇ τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ ζωὴν. Ἀλλὰ διὰ νὰ δώσῃ ὁ διδάσκαλος τοιαύτην μόρφωσιν εἰς τὸν μαθητὴν, πρέπει αὐτὸς πρῶτος νὰ ἴηται τοιοῦτος, καὶ ὅχι μόνον νὰ μὴν ἐμποδίζεται εἰς τὴν καλὴν ἠθικὴν καὶ λογικὴν μόρφωσιν τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν γονέων ἢ ἀρχόντων, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας καὶ νὰ ἐνθαρρύνηται, καὶ νὰ βοηθῆται κατὰ πάντας τοὺς δυνατοὺς τρόπους. Εἰς τοιαῦτα Σχολεῖα, κοινὰ ἢ μερικὰ, πλάττονται καὶ μορφόνονται οἱ μεγάλοι ἄνδρες, καὶ οἱ ἀγαθοὶ πολῖται. Κατὰ δυστυχίαν ὅμως σπανίως συντρέχουσιν ὅσα πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ διδάσκαλος διὰ νὰ κάμῃ τοιοῦτους μαθητάς. Διὰ τοῦτο δικαίως εὐχαρίσται τὸν Θεὸν ὁ αὐτοκράτωρ Μάρκος Αὐρήλιος, ὅτι ἔλαβεν ἐξ ἀρχῆς καλοὺς διδασκάλους, καὶ ὅτι εὐτύχησε τοιοῦτους νὰ δώσῃ καὶ εἰς τὰ τέκνα αὐτοῦ.

Λύσις τοῦ 3 Αἰνίγματος.

ΤΥΨ—ΔΡΥΣ—ΜΥΣ.

Ὁ Ναδιρ-Κουλί ὅστις ἐπρόσμενε τὴν περίστασιν, τὴν εἶχεν ἀρπάζει εἰς τὸ πέτασμα.

—Ὡ φιλιτάτη τσέπη! ὦ δρόσε τῶν ὀφθαλμῶν μου! ἔλεγεν ὁ τυφλὸς, ἐπέστρεψον, ἐπέστρεψον γλίσγωρα.

Ἐκ τῶν παρακλήσεων ἀπέρασεν εἰς τὰς ἀπηλὰς, ἀλλ' ἡ τσέπη οὐδὲν ἐσείσθη. Ἐπεσκέφθη τὴν αἵθουσάν του παντοῦ, εἰτίναξεν ὅλας τὰς ψάθας, καὶ ἐρεύνησεν εἰς ὅλας τὰς γωνίας μὲ τὴν ῥάβδον του. Ὁ Ναδιρ ἐστρέφετο τριγύρω του καὶ ἀπέφευγεν ὅλα του τὰ κτυπήματα. Ὁταν ὁ τυφλὸς καλῶς ἐπέισθη περὶ τῆς δυστυχίας του, ἔπεσε κατὰ γῆς κτυπῶν τὴν κεφαλὴν του καὶ ἐκβάζων τρομερὰς κραυγὰς. Εἰς τὰς κραυγὰς ταύτας ἕνα πλησιόχωρον κελίον ἠνοίχθη καὶ ἕνας τυφλὸς ἔτρεξε νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

—Ὡ φίλοι τοῦ Κυρίου μου, ἐφώναζεν ὁ ψωμοζήτητης τῆς γεφύρας τοῦ Ἀλαβερδι-Χάν, ἐλθῆτε νὰ μὲ βοηθήσητε!

—Ὁμίλει, τί ἔχεις; τοῦ εἶπεν ὁ γείτων του προσπαθῶν νὰ τὸν σηκώσῃ.

—Ὁ Ἰβλις (διάβολος) ἤρπασε τὸν θησαυρόν μου· εἶχον τὴν τσέπην μου εἰς τὴν χεῖρά μου, τὴν ἔκαμνα νὰ πηδᾷ. Ἄν ἤθελε πέσῃ ἤθελε ἀκούσω καλὰ τὸν θόρυβον· ἀλλ' ὁ Ἰβλις μού τὴν ἤρπαξε εἰς τὸν αέρα.

Ὅποια ἀπροβλεψία νὰ κάμνης νὰ πηδᾷ μίαν τσέπην! εἶπεν ὁ δεύτερος τυφλός· ὡς πρὸς ἐμὲ δὲν εἶμαι τόσοσιν τρελός· ἡ τσέπη μου εἶναι καλὰ κεκρυμμένη· ποτὲ ὁ Ἰβλις δὲν θὰ στοχασθῇ νὰ ὑπάγῃ νὰ σηκώσῃ ἕνα κεραμίδιον θεμέον ὀπισθεν τῆς θύρας μου.

Ἀκούων τούτους τοὺς λόγους ὁ Ναδιρ σπρώχνει τὴν μισοανοικτὴν θύραν, βλέπει ἕνα κεραμίδιον, τὸ σηκώνει, καὶ ἀρπάζει μίαν μακρὰν τσέπην τὴν ὁποίαν κρύπτει εἰς τὸν καφτάν του· οἱ δύο τυφλοὶ φθάνουσι σιγαλὰ αἰγάλα, καὶ σηκώνουσιν ἀμοιβαίως τὸ κεραμίδιον.

—Εἶσαι καταραμένος! φωνάζει ὁ δεύτερος τυφλὸς ὀρμῶν ἐπὶ τοῦ πένητος τῆς γεφύρας Ἀλαβερδι-Χάν, σὺ μὲ ἐκλεψες· ἠθέλησες νὰ μοῦ ἀνακαλύψῃς τὸν κρυφισιῶνά μου, διότι ὅσον διὰ πονηρίαν ἤθελε διδάξῃς τὸν Ἄρου καὶ Μαρῶς.

—Διατί ὅλος τοῦτος ὁ θόρυβος; εἶπεν ἕνας τρίτος τυφλὸς ὅστις ἐφθασε μισοενδυμένος.

—Μᾶς ἐκλεψαν! Ὁ Ἰβλις εἶναι εἰς τὸ Χάν!

—Διατί δὲν κάμνετε καθὼς ἐγώ; εἶπεν ὁ τρίτος τυφλός· τὴν ἡμέραν φυλάττω τὴν τσέπην μου ἐπάνω μου, εἰς τὸν καφτάν μου· τὴν νύκτα, κοντὰ εἰς τὴν κεφαλὴν μου, ὑπὸ τῶν μαζελαρίων μου. Χαίρεται, φίλοι μου· ὑπάγω ν' ἀναπαυθῶ· ὁ Ἰβλις δὲν θὰ ἐλθῇ νὰ μ' ἐξυπνήσῃ διὰ νὰ μοῦ κλέψῃ τὴν τσέπην μου.

— Ὅποια ἀπροβλεψία, ἐπανελάμβανεν αὐτὸς ἐμβαίνων εἰς τὸ κελίον του· πόσον ὀλίγον ἀστόχαστοι εἶναι οὗτοι οἱ φίλοι! Ἄχ! φιλιότη τσέπη, ἔχεις προβλεπτικώτερον δεσπότην, αὐτὸς ἐπρόσθεσεν εἰσχωρῶν τὴν χεῖρά του ὑπὸ τῶν μαζελαρίων.

Ἄλλ' ἦτον ἤδη πολὺ ἀργά. Ὁ Ναδὶρ εἶχεν ἀκούσει τὰ πάντα· νὰ πλησιασῇ εἰς τὴν κλίνην, νὰ σηκώσῃ τὸ μαζελάριον, νὰ λάβῃ τὴν τσέπην, δὲν εἶχε σταθῆ δι' αὐτὸν εἰμὴ μιᾶς στιγμῆς ὑπόθεσις. Φαντασθῆτε τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν ἀπελπισίαν τοῦ τυφλοῦ! τότε ἀνῆκεν εἰς αὐτὸν νὰ κραυγάζῃ, νὰ κυλιέται κατὰ γῆς, νὰ κράζῃ τοὺς γείτωνάς του, καὶ νὰ κτυπᾷ εἰς τὰς θύρας τῶν κελίων.

— Ὁ Ἴβλις εἶναι εἰς τὸ Χάν! Ὁ Ἴβλις εἶναι εἰς τὸ Χάν!

Ὅλαι αἱ θύραι ἀνοίγονται· ὅλοι οἱ τυφλοὶ φθάνωσι κρατῶντες τὰς τσέπας τῶν εἰς τὰς χεῖρας· καὶ ἰδοὺ τοὺς τρέχοντας εἰς τὰς διόδους, εἰς τὰ κελία· μὴ τολμῶντας νὰ μένωσι, μὴ τολμῶντας νὰ φεύγωσι, κραυγάζοντας μὲ ὄλους τοὺς τόνους τοῦ τρόμου καὶ τῆς ὀργῆς.

— Ὁ Ἴβλις εἶναι εἰς τὸ Χάν! Ὁ Ἴβλις εἶναι εἰς τὸ Χάν!

Διαρκούσης τῆς παραχῆς ταύτης, ὁ Ναδὶρ-Κουλί εἶχε γλυστρήσει μὲ μέγαλον κόπον εἰς τὸ ἐμβασμα τῆς κλίμακος. Οἱ ψωμοζῆται, μὴν ἠξεύροντες εἰς ποῖον ν' ἀποδώσωσι τὸ πταῖσμα, ἦσαν ἔτοιμοι νὰ κτυπηθῶσι· ὅταν ὁ Ἀγᾶς τοῦ στρατιωτικοῦ σταθμοῦ ἀνέβῃ μὲ τοὺς στρατιώτας τοὺς ὁποίους ὄλους ἐκεῖναι αἱ φωναὶ εἶχον ἐπισύρει.

Ὁ Ναδὶρ-Κουλί ὑπῆγεν ἔμπροσθεν εἰς τὸν Ἀγᾶ, τοῦ ἐδιηγήθη τὴν ἱστορίαν του εἰς ὀλίγους λόγους, καὶ τοῦ παρέδωσε τὰς τρεῖς τσέπας. Τὸ ἀπλὸν του σχῆμα καὶ ἡ καθαρά του ὁμιλία ἤρσαν εἰς τὸν Ἀγᾶ.

— Πιστεύω εἰς τοὺς λόγους σου, τοῦ εἶπεν ὁ Ἀγᾶς, φύλαξε τὰς τσέπας ταύτας.

— Δὲν μοὶ ἀνῆκει εἰμὴ μία, εἶπεν ὁ Ναδὶρ-Κουλί.

— Φύλαξε τὰς τσέπας ταύτας, σοῦ τὰς χαρίζω, εἶπεν ὁ Ἀγᾶς· ἐξ αἰτίας σου ἀνεκάλυψα μίαν ἀληθῆ φωλεάν κλεπτῶν.

— Καλὲ Ἀγᾶ, καλὲ Ἀγᾶ, ἐφώναζαν οἱ τυφλοὶ, οἱ κακοῦργοι θέλουσι νὰ μᾶς ἐκδύσωσι ὑπερασπίσου μας! εἴμεθα περικυκλωμένοι ἀπὸ κλέπτας.

— Ναί, ναί, ὑπάρχουσι κλέπται, εἶπεν ὁ Ἀγᾶς. Ἐλθῆτε μαζύ μου, φίλοι μου, θέλω νὰ σᾶς τοὺς δείξω· πιασθῆτε δύο δύο ἐκ τοῦ βραχίονος, μὴν ἀφήσετε τὰς τσέπας σας, καὶ ἄς καταβῶμεν.

Οἱ τυφλοὶ ὑπήκουσαν, καὶ κατέβησαν εἰς τὸν δρόμον ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τοὺς στρατιώτας.

Ὅταν ἠνώθησαν ὅλοι εἰς τὴν πλατείαν, ὁ Ἀγᾶς ἔκαμε νὰ τοὺς βάλλωσι κατὰ γραμμὴν ἔμπροσθεν του καὶ τοὺς ἐμέτρησε· αὐτοὶ ἦσαν πεντήκοντα.

